

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Ľubomíra Majerčíka v právní věci

žalobců: a) **RPSC ideas s. r. o.**, IČO: 28607368
 sídlem 17. listopadu, 1126/43, 779 00 Olomouc
 b) **Erste Grantika Advisory a. s.**, IČO: 25597001
 sídlem Jánská 448/10, 602 00 Brno
 zastoupený advokátem JUDr. Bc. Petrem Kadlecem
 sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
 sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **EUNICE CONSULTING a. s.**, IČO: 27073301
 sídlem Belgická 642/15, 120 00 Praha 2

o žalobách proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17. 12. 2019, č. j. ÚOHS-R72,74,75,78/2019/HS-34912/2019/310/HMk

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17. 12. 2019, č. j. ÚOHS-R72,74,75,78/2019/HS-34912/2019/310/HMk **se ruší** ve výroku VI. a ve výrocích I., II. a VII. v částech týkajících se žalobce b) a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení částku 36 798 Kč, a to k rukám žalobcova advokáta JUDr. Bc. Petra Kadlece do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobci se podanými žalobami domáhají zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda ÚOHS“), kterým k rozkladům žalobců i osoby zúčastněné na řízení zčásti změnil výroky I. a III. rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2019, č. j. ÚOHS-S0236/2017/KD- 10816/2019/852/HMa, do následujícího znění:
 - výrok I. změnil tak, že žalobci a osoba zúčastněná na řízení tím, že v blíže neurčeném období přede dnem 19. 7. 2010 do 27. 7. 2010 koordinovali účast a nabídky do výběrového řízení pro veřejnou zakázku malého rozsahu „*Zajištění přenosu dat a informací v územní samosprávě statutárního města Přerova*“, vyhlášenou statutárním městem Přerovem, jejímž předmětem byla poradenská činnost při přípravě a realizaci projektu – zpracování studie proveditelnosti a žádosti pro podání projektu o finanční podporu a následný management po dobu realizace projektu v rámci Integrovaného operačního programu (výzva č. 9), s lhůtou pro podání nabídek dne 27. 7. 2010 v 10.00 hod., a to tak, aby z nich nejvýhodnější nabídku podala společnost RPSC ideas s.r.o. [žalobce a)], pro kterou bude společnost EUNICE CONSULTING a.s. (osoba zúčastněná na řízení), v pozici subdodavatele a vlastní nabídku nepodá, a společnost Erste Grantika Advisory, a.s. [žalobce b)] podala méně výhodnou nabídku, jednali ve vzájemné shodě, čímž ovlivnili výsledek uvedeného zadávacího řízení a narušili hospodářskou soutěž na trhu dotačního poradenství v České republice, a tím v období nejméně od 19. 7. 2010 do 27. 7. 2010 porušili zákaz stanovený v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění zákona č. 155/2009 Sb., a dopustili se správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. b) tohoto zákona (výrok I.);
 - výrok II. změnil tak, že podle § 7 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže se žalobcům a osobě zúčastněné na řízení plnění zakázaného a neplatného jednání ve vzájemné shodě specifikovaného ve výroku I. tohoto rozhodnutí do budoucna zakazuje (výrok II.);
 - výrok V. změnil tak, že ve správním řízení nebylo prokázáno porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, účastníkem správního řízení společností REST PLUS, s.r.o. (dříve pod obchodní firmou RENARDS, s.r.o.), jednáním ve shodě a/nebo uzavřením dohody týkající se výběrového řízení pro předmětnou veřejnou zakázku (výrok IV.);
 - výrok VI. změnil tak, že dle § 22a odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže se osobě zúčastněné na řízení za správní delikt uvedený ve výroku I. tohoto rozhodnutí ukládá pokuta ve výši 41 000 Kč (výrok V.);
 - výrok VIII. změnil tak, že dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, se účastníkům řízení ukládá, každému jednotlivě, povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 2 500 Kč.

Ve zbytku předseda ÚOHS podané rozklady zamítl, zbývající výroky rozhodnutí žalovaného ponechal beze změny a jako správné potvrdil dle § 90 odst. 5 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu. Předseda ÚOHS tak mimo jiné aproboval příslušné výroky rozhodnutí žalovaného, kterými za výše popsané správní delikty dle § 22a odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže uložil žalobci a) pokutu ve výši 50 000 Kč a žalobci b) pokutu ve výši 859 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobách

2. Ve včas podaných žalobách (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobci navrhli krajskému soudu, aby rozhodnutí předsedy ÚOHS zrušil. Krajský soud usnesením ze dne 5. 10. 2021, č. j. 29 Af 14/2021-124, jednotlivé žaloby žalobce a) a žalobce b) proti napadenému rozhodnutí předsedy ÚOHS, vedené původně pod sp. zn. 29 Af 14/2020 a 29 Af 16/2020, spojil ke společnému projednání. Nyní o nich tedy rozhoduje společně.
3. Žalobce b) v obsáhlé žalobě předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí předsedy ÚOHS, jelikož bez náležitého zdůvodnění odmítl zohlednit žalobcem b) předkládané námitky a navrhované důkazy (konkrétně navrhoval výslech Ing. H. M., pracovnice zadavatele, která komunikovala s pracovníky společnosti EUNICE ohledně průzkumu trhu, či důkaz znaleckým posudkem z oboru kybernetika či z jiného relevantního oboru k okolnostem vzniku digitální fotografie ručně psaných poznámek, označené „ČÍSLA“, kterou žalovaný považuje za stěžejní důkaz koordinace nabídek).
4. Rovněž žalobce b) považuje rozhodnutí předsedy ÚOHS za nezákonné, neboť správní řízení, které mu předcházelo, je od samého počátku zatíženo závažnými procesními pochybeními, pro která musí být rozhodnutí předsedy ÚOHS zrušeno. Žalovaný konkrétně porušil zásadu dvojinstančnosti spojenou s vedením správního řízení, a nedal tak žalobci b) prostor pro řádnou a účinnou obhajobu. Předseda ÚOHS totiž změnil rozhodnutí žalovaného takovým způsobem, že současně definoval zcela nové okolnosti, na kterých zakládá prokázání údajného protiprávního jednání ve formě jednání ve shodě. Ve svém důsledku tak došlo k odnětí možnosti žalobce b) se proti novým závěrům odvolat a předložit další důkazy na svoji obhajobu, resp. pro vyvrácení tvrzení a závěrů, ke kterým předseda ÚOHS dospěl.
5. Obdobně jako žalobce a), i žalobce b) namítá nedostatečně a nesprávně zjištěný skutkový stav věci, přičemž vytýkaný správní delikt nebyl prokázán. Zásadní skutková zjištění žalovaného jsou založena na nepřípustných domněnkách a vlastní účelové interpretaci rozhodných skutečností za současného přenášení důkazního břemene na žalobce b), což je v příkrém rozporu s vyšetřovací zásadou. Tohoto pochybení se žalovaný dopustil zejména tím, že dovozuje zapojení žalobce b) do koordinace nabídek pouze z toho, že ji jiný účastník řízení v e-mailové komunikaci se zadavatelem označil za dodavatele, kterého má zadavatel oslovit v rámci výběrového řízení na veřejnou zakázku, a z vlastní interpretace ručně psaných poznámek v dokumentu, jehož fotografie byla nalezena u tohoto jiného účastníka řízení, kdy u tohoto dokumentu není známý ani jeho autor, ani doba jeho vzniku, ani jeho účel, a nebylo ani postaveno najisto, co jednotlivé poznámky vlastně znamenají. Žalobce b) přitom za to, že existuje jiné racionální vysvětlení těchto podkladů, než je jeho účast na zakázané koordinaci nabídek, a ze spisu přímo vyplývají okolnosti, které nasvědčují takovému alternativnímu vysvětlení a současně zpochybňují závěry žalovaného, což žalobce b) v obsahu žaloby podrobně konkretizuje. Žalovaný tak nedodržel zásadu materiální

pravdy a zásadu *in dubio pro reo*. Místo toho si přizpůsobil závěry z podkladů ve spise tak, aby odpovídaly tomu, co chtěl dovodit, tedy prokázání spáchání deliktu žalobcem b).

6. Žalobce b) má dále za to, že žalovaný i předseda ÚOHS věc po právní stránce nesprávně posoudili, když založili svá rozhodnutí na chybném výkladu relevantní právní úpravy, který je v rozporu s rozhodovací praxí samotného žalovaného i základními principy soutěžního práva, jak jsou uplatňovány soutěžními úřady jiných členských států Evropské unie, a to tím, že nepřipustně aplikuje koncept jednání ve shodě, když dovozuje prokázání této formy zakázané dohody, aniž by dostál potřebnému důkaznímu standardu (zejména se jedná o prokázání subjektivní stránky jednání ve formě srozumění a závěr, že pozorované jednání nelze vysvětlit jinak než koordinací účastníků. Žalovaný v posuzovaném případě překročil meze správního uvážení a příslušná zákonná ustanovení účelově interpretoval k tíži a újmě žalobce b).
7. V neposlední řadě žalobce b) předkládá množinu námitek vůči výroku o uložené pokutě žalobci b) za předmětný správní delikt, neboť pokuta byla uložena zcela v rozporu s dovozovanými a prokazovanými skutečnostmi a vychází z nesprávného posouzení zákonných kritérií pro stanovení její výše. Konkrétně žalobce b) uvádí, že žalovaný při stanovování koeficientu závažnosti nesprávně nezohledňuje, zda se protisoutěžní jednání vztahovalo k jedné či více veřejným zakázkám v situaci, kdy tyto tvoří jednotlivé dílčí útoky pokračujícího deliktu. Pokud by totiž žalovaný takto skutečně postupoval, koeficient závažnosti stanovený v posuzovaném případě by nemohl odpovídat koeficientu závažnosti stanovenému v případě pokračujícího deliktu. Žalovaný se při stanovení základní částky pokuty měl opírat o podklady obsažené ve spisu, postupovat v souladu se zásadou stejného rozhodování ve stejných případech (resp. rozdílného rozhodování v případech rozdílných) tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly, a míru závažnosti v souzeném případě určit v souladu se svou rozhodovací praxí; koeficient závažnosti by musel (pokud vůbec) stanovit maximálně na hranici 1,45 %. K tomu však v posuzovaném případě nedošlo. Žalobce b) dále namítá, že při výpočtu pokuty byl stanoven nepřiměřeně vysoký koeficient času. Žalovaný pro účely výpočtu pokuty stanovil koeficient času 1, když údajné protisoutěžní jednání trvalo dobu kratší než 1 rok; přesněji řečeno, dle tvrzení žalovaného, pouhých 8 dní. Žalovaný tak řádně nezohlednil velmi krátkou délku trvání údajného deliktu. V neposlední řadě žalovaný přistoupil k navýšení pokuty o 20 % na základě skutečnosti, že se žalobce b) měl údajného protisoutěžního jednání dopustit úmyslně. Tento závěr nicméně žalovaný ve svém rozhodnutí nikterak neprokázal; omezil se na prosté konstatování, že si účastníci správního řízení museli být vědomi nezákonného charakteru svého jednání.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce b) a další podání

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v první řadě tvrdí, že se v rámci správního řízení nedopustil žádných závažných procesních pochybení, zejména zásahu do žalobcova práva na obhajobu a spravedlivý proces, která by zakládala nezákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadených rozhodnutí. Žalovaný se nemůže ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že závěry žalovaného jsou založeny na nedostatečně, a tedy nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný podle žalobce svévolně ignoruje skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce a činí nesprávné a neudržitelné skutkové závěry v rozporu s obsahem správního spisu. Žalovaný tak podle žalobce neunesl důkazní břemeno. Obě rozhodnutí jsou ovšem dle žalovaného založena na uceleném a nerozporném řetězci důkazů, který ve svém výsledku bez důvodných pochybností prokazuje to, že mezi žalobci a osobou zúčastněnou na řízení došlo ke koordinaci účasti a nabídek na veřejnou zakázku tak, aby

nejvýhodnější nabídka byla podána žalobcem a). Veškeré důkazy, resp. skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, jsou vyjmenovány, velmi podrobně popsány a chronologicky seřazeny bodech 38 – 95 prvostupňového rozhodnutí. Porovnání nabídek uchazečů a obsahu dokumentu ČÍSLA je obsaženo v bodech 96 – 103 prvostupňového rozhodnutí a v bodech 104 – 112 jsou nejdůležitější skutečnosti shrnuty a dány do vzájemných souvislostí. Shrnutí zjištěných skutečností a jejich hodnocení je rovněž obsaženo v bodech 63 – 98 napadeného rozhodnutí. Žalovaný z nich v obsahu vyjádření následně podrobně cituje.

9. Žalovaný se rovněž neztotožňuje s námitkami žalobců, v nichž napadají dokument ČÍSLA, a to nejprve po stránce jeho věrohodnosti, když poukazují na zjevnou nezákonnost tohoto důkazu a navrhuje provedení znaleckého posudku k okolnostem vzniku digitální fotografie, která byla předlouhou dokumentu ČÍSLA. Následně pak napadají způsob, jakým žalovaný vykládá obsah tohoto dokumentu a přichází s jeho vlastní interpretací. Žalovaný rovněž odmítá alternativní verze vysvětlení ze strany žalobce b), než je účast žalobce na zakázané koordinaci nabídek, a to i s ohledem na to, že se jedná ze strany žalobce b) již o několikáté možné vysvětlení jeho jednání. Ani tento poslední scénář však ve světle důkazů a skutečností dle žalovaného neobstojí. Jedná se tak ze strany žalobce o čistou fabulaci, která je rovněž v rozporu se zjištěným skutkovým stavem.
10. Pokud jde o námitky žalobce a) k uložené pokutě, žalovaný uvádí, že pokuta vycházela z hodnot prodeje žalobce a) na relevantním trhu (tedy na trhu dotačního poradenství v ČR) v roce, kdy byl delikt spáchán. Bylo přihlédnuto k okolnostem a závažnosti deliktu, k délce jeho trvání, k roli žalobce, formě zavinění apod. Výsledná částka pokuty byla s ohledem na tato specifika upravena na 0,5 % celkového čistého obrátu žalobce jako soutěžitele za rok 2018.
11. K námitkám žalobce b) k uložené pokutě žalovaný uvádí, že se odůvodněním výše pokut jednotlivým účastníkům řízení zabýval podrobně jak v prvostupňovém rozhodnutí, tak v napadeném rozhodnutí, na které v podrobnostech odkazuje. Provádí-li dále žalobce b) srovnání s předchozí rozhodovací praxí žalovaného, toto srovnání v případě individuální závažnosti není zcela na místě. Každá pokuta je totiž individualizovaná, neboť jediné sankce, která reaguje na všechna specifika věci, může být sankcí spravedlivou. Z toho důvodu tak nelze srovnávat dva zcela odlišné případy tak, jak to činí žalobce, neboť konkrétní okolnosti spáchání deliktu mohou být odlišné. Ačkoliv je tedy typová závažnost v případě *bid-riggingových* dohod shodná, hodnota koeficientu závažnosti je korigována právě s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti posuzované věci, resp. individuální závažnost. Je tedy logické, že koeficient závažnosti nebude ve všech případech zcela totožný. Žalovaný je přitom přesvědčen o tom, že nevybočil z předchozí praxe, ve které obdobné případy rozhodoval s koeficientem závažnosti okolo 1,6 %. V případě, že se jedná o protisoutěžní jednání zasahující více veřejných zakázek, *bid-riggingové* dohody v drtivé většině případů nepředstavují pokračující delikt (neboť nenaplňují znaky pokračujícího deliktu), nýbrž jde o samostatné delikty. Při výpočtu pokuty se tak zásada absorpce uplatní. Žalobce b) by rovněž neměl zapomínat na skutečnost, že stanovení konkrétní výše pokuty v mezích zákona je věcí správního uvážení žalovaného. V tomto ohledu je tak žalovaný přesvědčený, že koeficient závažnosti ve výši 1,7 % hodnoty prodeje odpovídá nejen typové a individuální závažnosti posuzovaného jednání, ale nejedná se ani o vybočení z předchozí rozhodovací praxe žalovaného či o rozpor se Zásadami při stanovování výše pokut. Pokud žalobce b) dále namítá nesprávné určení koeficientu času, který je podle něj nepřiměřeně vysoký, k dané námitce se již žalovaný podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Koeficient času ve výši 1 byl určen zcela v souladu s předchozí rozhodovací praxí žalovaného (tedy v souladu se

zásadou legitimního očekávání) a v souladu se Zásadami při stanovování výše pokut. Žalobcem uváděná unijní judikatura, ze které má vyplývat, že soutěžní úřad má zohlednit skutečnou délku trvání protisoutěžního jednání v souladu s principy proporcionality a rovného zacházení, a to třeba i navzdory existenci vlastní metodiky pro výpočet pokut, není dle žalovaného na věc přílehlavá, neboť se vůbec netýká *bid-riggingových* dohod. Žalovaný v této souvislosti poukazuje na tuzemskou judikaturu, která se zabývala totožnou situací, resp. přezkumem koeficientu času v případě *bid-riggingových* dohod.

12. Žalobce b) dále rozporuje navýšení pokuty o 20 % kvůli přitěžující okolnosti – úmyslu. Trvá přitom na to, že žalovaný existenci úmyslu přesvědčivým způsobem neprokázal. Ani s touto námitkou však žalovaný nesouhlasí, neboť úmysl byl žalobci a ostatním účastníkům řízení ve správním řízení prokázán. Účastníci řízení prokazatelně koordinovali jednání vůči zadavateli Veřejné zakázky, čímž vědomě eliminovali rizika vyplývající ze vzájemné konkurence. Museli si tak být vědomi nezákonného charakteru svého jednání a rovněž si museli být vědomi toho, že jejich jednání může mít za následek ovlivnění výsledku Veřejné zakázky, tedy narušení hospodářské soutěže. Alternativní verze žalobce b), že se jednalo o sdělení zadavateli v rámci průzkumu trhu, přitom neobstojí.
13. Žalobce a) v replice k vyjádření žalovaného setrvává na své žalobní argumentaci, přičemž argumentaci žalovaného shledává nesprávnou či nepřesvědčivou.
14. Rovněž žalobce b) v replice k vyjádření žalovaného setrvává na své žalobní argumentaci, přičemž jeho vyjádření v podstatě opakuje tvrzení, která uvedl dříve v napadeném rozhodnutí předsedy ÚOHS. Přitom zcela ignoruje zejména konkrétní skutečnosti, na které žalobce b) ve své žalobě poukazuje a které přímo vyplývají z obsahu žalovaným vedeného správního spisu. Použitá argumentace žalovaného je účelová, zkrsluje příslušná fakta a pomíjí zásadní mezery v provedeném dokazování a dovozovaných závěrech. V rámci své repliky tak žalobce b) upozorňuje jen na nejzásadnější rozpory a nesrovnalosti v závěrech žalovaného.
15. Ve své duplice pak žalovaný pokračuje v uvedené polemice s argumentací žalobce b), přičemž setrvává na svém přesvědčení, že rozhodnutí správních orgánů jsou zcela v souladu se zákonem.
16. V podané triplice je žalobce b) i nadále přesvědčen, že předseda ÚOHS měl vůči němu postupovat stejně jako ve vztahu ke společnosti REST PLUS, s.r.o. (dříve RENARDS s.r.o.), k čemuž opětovně zdůrazňuje klíčové body své žalobní argumentace, kdy žalovaný své závěry ohledně spáchání uvedeného správního deliktu ze strany žalobce b) založil na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

IV. Předchozí soudní řízení a další vyjádření účastníků

17. Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl rozsudkem ze dne 23. 11. 2021, č. j. 29 Af 14/2020-169, kterým podané žaloby zamítl jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Nejvyšší správní soud nicméně ke kasační stížnosti žalobce b) citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 29 Af 14/2020-169 rozsudkem ze dne 17. 8. 2023, č. j. 2 As 4/2022-87, ve výrocích II. a IV. a ve výrocích V. a VI. ve vztahu k žalobci b) zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť se krajský soud nevypořádal některé žalobní námitky žalobce b). Vytkl krajskému soudu, že se nevypořádal s argumentací žalobce b) stran jiného možného vysvětlení, proč

dokument ČÍSLA mohl obsahovat konkrétní nabídkové částky bez nutnosti koordinace dalších dodavatelů s žalobcem b). Rovněž krajský soud pominul, že i pro označení žalobce b) v e-mailu žalobce a) existuje jiné rozumné vysvětlení, proč žalobce a) nutně nemusel svůj úspěch v zadávacím řízení zajišťovat koordinací. Stejně tak, není zřejmé, proč krajský soud považoval časovou souslednost událostí za neslučitelnou s verzí žalobce b). Pokud krajský soud považoval za klíčovou shodu údajů v dokumentu ČÍSLA a v nabídce žalobce b), bylo nezbytné, aby se vypořádal též s argumentací žalobce b), že údaje v nabídce se zcela neshodovaly s údaji v dokumentu ČÍSLA. Krajský soud dále neozřejmil, jaké konkrétní parametry, které podle něj mohly být známy až z výzvy k podání nabídek, považoval za nezbytné pro podání konkrétní nabídky, tj. proč dokument ČÍSLA nemohl pouze zachycovat výsledek průzkumu trhu, ale proč šlo o nepřímý důkaz o koordinaci dodavatelů. Žalobce b) přitom konkrétními odkazy na podklady a označené důkazy podrobně argumentoval, že dodavatelé mohli již v rámci průzkumu trhu na základě tehdy dostupných informací poskytnout konkrétní cenové nabídky, s tím, že i rozdělení zakázky na dvě položky bylo předvídatelné a logické. Z rozsudku krajského soudu není patrné, proč se krajský soud s argumentací žalobce b) neztotožnil a proč žalobce b) nemohl nacenit obě části plnění konkrétní částkou na základě údajů známých před odesláním výzvy k podání nabídek, jak namítal v žalobě. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud v podstatě pouze přejal odůvodnění rozhodnutí předsedy ÚOHS, přičemž ale žalobce b) v žalobě uplatnil námitky, kterými reagoval na toto odůvodnění. Odpovědi na tuto argumentaci tak neobsahovalo ani rozhodnutí předsedy ÚOHS, s nímž se krajský soud ztotožnil. Z rozsudku krajského soudu není taktéž zřejmé, proč krajský soud neprovedl žalobcem b) navržené důkazy, což taktéž zakládá nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Nejvyšší správní soud uzavřel, že za situace, kdy se krajský soud přezkoumatelně nevypořádal s námitkami žalobce b) ohledně možného alternativního vysvětlení skutkových zjištění, je závěr krajského soudu o neexistenci jiného rozumného vysvětlení přinejmenším předčasný.

19. Žalovaný se dne 3. 10. 2023 vyjádřil k závěrům kasačního rozsudku č. j. 2 As 4/2022-87. Upozornil, že zadání předmětné veřejné zakázky žalobci a) představovalo mezistupeň pro získání navazujících zakázek jak žalobcem a), tak osobou zúčastněnou na řízení, případně i dalšími dodavateli. Žalobce a) navrhl zadavateli k oslovení žalobce b), neboť si byl z informací v dokumentu ČÍSLA vědom, jakou cenovou nabídku žalobce b) podá. Rozdíl v tom, zda se jednalo o cenu s nebo bez DPH, na tomto nic nemění. Argument žalobce b), že nebyl schopný nabídnout nižší, konkurenceschopnou nabídkovou cenu pro svoji velikost a pro zaměření na soukromý sektor, žalovaný jako nelogický odmítá. Stejně tak automaticky neplatí, že pro společnosti s vyšším obrátem [jako je žalobce b)] nebyla předmětná veřejná zakázka významná, to by přece nepodával nabídku. Dále se žalovaný zabývá vysvětlením žalobce b), že dokument ČÍSLA zachycuje pouze průzkum trhu prováděný zadavatelem. Žalobce b) totiž tvrdí, že nabídkovou cenu mohl sdělit bez toho, aby obdržel výzvu k podání nabídek, pouze na základě výše poptávané dotace a předpokládané doby managementu dotovaného projektu. Toto tvrzení však neodpovídá zjištěným skutečnostem. Nenasvědčují ani tomu, že by zadavatel prováděl více kol průzkumů trhu, jak se snaží konstruovat žalobce b). Žalovaný následně porovnal situaci žalobce b) se skutkovými zjištěními ve vztahu ke společností REST PLUS, s.r.o. a ECONOMY RATING a.s. a uzavřel, že nedošlo k nedůvodným rozdílům v jejich hodnocení.
20. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval v podání ze dne 12. 3. 2024. Předně upozornil, že žalovaný ve svém vyjádření uvádí nové argumenty nad rámec napadeného rozhodnutí i

rozhodnutí žalovaného. Žalobce b) dále namítá, že na něj žalovaný nepřipustně přenáší odpovědnost za nestandardní jednání zadavatele. Současně není vyloučeno, že zadavatel oslovil žalobce b) stejně jako společnost REST PLUS, s.r.o. či další dodavatele s žádostí o předběžnou cenovou nabídku i po rozhodnutí o oslovení pěti dodavatelů namísto tří. Závěrem žalobce b) reaguje na argumentaci žalovaného stran odlišného zacházení se společnostmi REST PLUS, s.r.o. a ECONOMY RATING a.s.

V. Posouzení věci soudem

21. Krajský soud v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a vázán závazným prvním názorem Nejvyššího správního soudu z rozsudku č. j. 2 As 4/2022-87 opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí předsedy ÚOHS, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba žalobce b) **je důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. Vzhledem k tomu, že žalobce a) kasační stížnost nepodal, resp. Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce b) proti výrokům I. a III. rozsudku krajského soudu č. j. 29 Af 14/2020-169 týkajících se žalobce a) odmítl, a současně neshledal v této části citovaný rozsudek nepřezkoumatelným či nezákonným, staly se tak pravomocnými. Krajský soud se proto žalobní argumentací žalobce a) již nezabýval a soustředil se toliko na opětovné posouzení žaloby žalobce b).
23. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce b) ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí předsedy ÚOHS, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
24. S touto námitkou se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval a neopomenul žádné účastníkovy námitky. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správce daně.
25. O takový případ se však u žalobou napadeného rozhodnutí předsedy ÚOHS nejedná. Z odůvodnění rozhodnutí předsedy ÚOHS je totiž jednoznačně zřejmé a seznatelné, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, že námitky žalobců uplatněné v rozkladu jsou nedůvodné a rozhodnutí žalovaného správné. Na rozdíl od žalobce b) je tak krajský soud

toho názoru, že se předseda ÚOHS dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi jím uplatněnými námitkami, a to v míře odpovídající jejich relevanci pro podstatu projednávané věci, a není tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Totéž platí i pro žalobcem b) vznesené důkazní návrhy, kterým žalovaný, resp. předseda ÚOHS nevyhověli, přičemž toto odmítnutí je provést rovněž řádně zdůvodnili. K tomu lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2009-163, ve kterém uvedl: „*Pokud správní orgány opatří dostatek podkladů pro svá rozhodnutí, na základě kterých je skutkový stav zjištěn dostatečně přesně a úplně, a odůvodní neprovádění dalšího dokazování, nelze jim oprávněně vytýkat, že neprovedly další důkazy k prokázání skutkového tvrzení účastníka řízení, které bylo na základě jiných dostatečně provedených důkazů shledáno jako nevěrohodné.*“

26. K tvrzení nevypořádaných námitek v rozkladu krajský soud odkazuje na předchozí odstavec, dle kterého pochybení žalovaného ani předsedy ÚOHS neshledal. Jak ostatně vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „*[z]aujme-li krajský soud určitý právní názor, logicky jej opře o argumenty tento názor podporující. Rozsudek není nepřezkoumatelný pouze z toho důvodu, že jednotlivé argumenty, na nichž žalobní námitka stojí, výslovně nepopře. Stěžovatel tak fakticky brojí proti tomu, že jeho názoru krajský soud nepřisvědčil.*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. 2 Afs 54/2009-88, nebo ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009-98). Uvedené závěry lze dle krajského soudu analogicky použít i k hodnocení přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, a proto, je-li v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu obsažena dostatečně podrobná a přesvědčivá oponentura k tvrzení účastníka řízení, nelze dle krajského soudu považovat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pouze z důvodu, že se správní orgán nevyjádřil ke každému jednotlivému argumentu účastníka řízení. Nadto krajský soud uvádí, že žalobci v podané žalobě s argumenty předsedy ÚOHS, resp. žalovaného věcně polemizují; je tak zřejmé, že jejich úvahám porozuměli.
27. Pokud jde o požadavek, že z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, ani zde krajský soud neshledal u napadených rozhodnutí vadu nepřezkoumatelnosti. Žalovaný napadené rozhodnutí založil na velkém množství dílčích důkazů, které ve svém výsledku mají prokazovat to, že mezi žalobci, osobou zúčastněnou na řízení a společností RENARDS, s.r.o. došlo ke koordinaci účasti a nabídek na předmětnou veřejnou zakázku tak, aby nejvýhodnější nabídka byla podána žalobcem a). Tímto jednáním mělo dojít k narušení hospodářské soutěže na trhu dotačního poradenství v České republice. Námitky, které se do značné míry překrývají se žalobními námitkami, pak žalovaný zrekapituloval a následně vypořádal. Zjištěný skutkový stav, který má oporu v podkladu žurnalizovaném ve správním spisu, pak žalovaný podřadil pod příslušné právní normy. Žalovaný dále v prvostupňovém rozhodnutí vymezil relevantní trh, a to z věcného i geografického a časového hlediska. Vymezil rozhodná ustanovení zákona o ochraně hospodářské soutěže, která na jednotlivé správní delikty dopadaly, a zabýval se také aplikací doktríny *de minimis*. Z prvostupňového rozhodnutí (především body 140 až 150) plyne, že dohody typu *bid-rigging* jsou podle žalovaného protisoutěžními dohodami s tvrdým jádrem (*hard-core*), které mají protisoutěžní cíl, a proto nebylo nutné zkoumat skutečné účinky na hospodářskou soutěž. Žalovaný dále konstatoval, že s ohledem na skutečnost, že posuzované jednání účastníků řízení týkající se předmětné veřejné zakázky představuje *hard-core* dohodu a cílové narušení hospodářské soutěže, neuplatní se u něj (bez ohledu na velikost tržních podílů účastníků dohody) pravidlo *de minimis*, resp. nespadá mezi dohody, jejichž dopad na soutěž je zanedbatelný (jež nejsou

považovány za zakázané). Žalovaný dále konstatoval, že posuzované jednání účastníků řízení nesplňuje podmínky pro vynětí ze zákazu dohod dle § 3 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže; účastníci řízení ani důkazy pro takové vynětí nepředložili. Posuzované jednání účastníků řízení rovněž nesplňuje podmínky pro uplatnění žádné blokované výjimky přijaté na základě nařízení Evropské komise nebo Rady Evropské unie. Ve vztahu k subjektivní stránce správního deliktu vycházel žalovaný z toho, že soutěžitelé vědomě eliminovali rizika vzájemné konkurence, a tedy ZOHS porušili zaviněně ve formě úmyslu (bod 424. prvostupňového rozhodnutí). Už ze shora uvedeného vyplývá, že žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí rozvedl nosné důvody, které jej k vydání rozhodnutí vedly, a nosnou argumentaci žalobců vypořádal. Prvostupňové rozhodnutí je tak dle krajského soudu přezkoumatelné.

28. Také napadené rozhodnutí co do přezkoumatelnosti dle krajského soudu ob stojí. Předseda ÚOHS v napadeném rozhodnutí zrekapituloval námitky uplatněné v rozkladech a jednotlivě je vypořádal, přičemž v některých aspektech, především při posouzení otázky zapojení společnosti RENARDS, s.r.o. do uvedeného protisoutěžního jednání, dospěl k odlišnému závěru, než žalovaný, a proto jeho rozhodnutí v relevantních výrocích změnil. Z napadeného rozhodnutí rovněž plyne, že se předseda ÚOHS obšírně zabýval přiměřeností uložených pokut. Ani napadené rozhodnutí tak není stiženo nepřezkoumatelností.
29. Krajský soud se neztotožňuje ani se související námitkou žalobce b), dle níž je rozhodnutí předsedy ÚOHS nezákonné, neboť porušil zásadu dvojinstančnosti spojenou s vedením správního řízení, a nedal tak žalobci b) prostor pro řádnou a účinnou obhajobu. Dle žalobce b) totiž předseda ÚOHS změnil rozhodnutí žalovaného takovým způsobem, že současně definoval zcela nové okolnosti, na kterých zakládá prokázání údajného protiprávního jednání ve formě jednání ve shodě. Ve svém důsledku tak došlo k odnětí možnosti žalobce b) se proti novým závěrům odvolat a předložit další důkazy na svoji obhajobu, resp. pro vyvrácení tvrzení a závěrů, ke kterým předseda ÚOHS dospěl.
30. Jak již uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, konstantní judikatura správních soudů vychází z toho, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek. Kupříkladu v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, Nejvyšší správní soud dovodil, že „úkol odvolacího, resp. rozkladového orgánu je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“ V rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možnost, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu). Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.“

31. Z výše uvedené judikatury tak dle krajského soudu vyplývá, že předseda ÚOHS mohl v některých pasážích napadeného rozhodnutí pouze odkázat na závěry prvostupňového orgánu, které jsou detailně rozpracovány v prvostupňovém rozhodnutí. Pokud však shledá některé nedostatky ve skutkových zjištěních či v právní argumentaci správního orgánu prvního stupně, je za tímto účelem předseda ÚOHS oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit, popřípadě se argumentačně vypořádat s některými námitkami účastníků řízení, které zazněly až v jejich rozkladech. Stejně tak je předseda ÚOHS oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. Rovněž však byl oprávněn argumentačně posílit některé pasáže, které jsou obsaženy v prvostupňovém rozhodnutí.
32. Namítá-li žalobce b) v nyní projednávaném případě, že až předseda ÚOHS přišel v napadeném rozhodnutí s konceptem „spřátelené“ osoby, ani zde nelze s žalobcem b) souhlasit. Nejedná se totiž o žádný nový koncept, nýbrž o popsání a označení již dříve známých skutečností, které vyplývají ze spisového materiálu a které uvádí i prvostupňový orgán v jeho rozhodnutí. Jak konstatoval i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, je totiž zcela logické, že pokud žalobce a) navrhl zadavateli oslovit určité konkrétní společnosti, jednalo se o společnosti předem dohodnuté. Sousedloví „spřátelené subjekty“ proto jednoduše označuje společnosti, které byly žalobcem a) navrženy zadavateli k vyzvání k podání nabídky. Rovněž v případě vysvětlení významu dvou čísel uvedených u žalobce b) v dokumentu ČÍSILA předseda ÚOHS pouze rozvinul a posílil argumentaci prvostupňového orgánu. Ostatně předseda ÚOHS tyto závěry formuloval až v návaznosti na námitky vznesené žalobcem b) v doplnění rozkladu. Pokud jde o doplnění dokazování týkajícího se dokumentu ČÍSILA a doložení obrátů jednotlivých účastníků řízení, které provedl předseda ÚOHS v řízení o rozkladu, ani zde dle krajského soudu nedošlo ke zkrácení procesních práv žalobců ani jiného účastníka řízení, neboť jim byl dán prostor se k těmto doplňujícím podkladům vyjádřit, což také žalobci učinili v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí. Zásada dvojinstančnosti správního řízení tedy dle krajského soudu nebyla porušena.
33. Podstatu meritorních žalobních námitek a tedy i podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobců se závěry předsedy ÚOHS (a žalovaného) ohledně porušení zákazu stanoveného v § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, čímž se dopustili správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. b) tohoto zákona.
34. Dle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže (v rozhodném znění) „[d]ohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen "dohody"), jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen "Úřad") nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. Dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané.“ Přitom dle § 22a odst. 1 písm. b) zákona o ochraně hospodářské soutěže platilo, že „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako soutěžitel dopustí správního deliktu tím, že [...] uzavře dohodu v rozporu s § 3 odst. 1“, kdy dle § 22a odst. 2 téhož zákona „za správní delikt podle odstavce 1 písm. a) se uloží pokuta do 300 000 Kč nebo 1 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období a za správní delikt podle odstavce 1 písm. b), c), d), e) nebo f) pokuta do 10 000 000 Kč nebo 10 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období“.

35. Z citovaného § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže tedy mimo jiné vyplývá, že protisoutěžní dohoda musí být způsobilá alespoň potenciálně narušit hospodářskou soutěž, a dopad tohoto narušení nesmí být pouze zanedbatelný. Indikátorem potenciality narušit hospodářskou soutěž nepochybně může být *prima vista* tržní podíl zúčastněných soutěžitelů. Skutečnost, že zúčastnění soutěžitelé disponují pouze nepatrným podílem na trhu a navíc jejich obraty jsou relativně nízké, přesto nemusí vést automaticky k závěru, že nemůže dojít k narušení hospodářské soutěže v míře přesahující narušení zanedbatelné (rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-319/82 ze dne 14. 12. 1983). Podstatné je, zda dohoda byla způsobilá hospodářskou soutěž narušit. U protisoutěžních dohod, které jsou již ze své podstaty způsobilé omezit hospodářskou soutěž, není třeba prokazovat skutečné dopady na relevantní trh. Tyto „tvrdé“ protisoutěžní dohody jsou natolik závažné, že není zásadně třeba prokazovat skutečný protisoutěžní účinek; ten se presumuje již v důsledku prokázání takového protisoutěžního jednání. Mezi takové dohody lze řadit právě dohody typu *bid-rigging*, tedy horizontální dohody o manipulaci nabídek; jejich protisoutěžní účinek je dán již tím, že jejich podstatou je koordinace obsahu nabídek podávaných jinak samostatnými soutěžiteli. Nelze sice vždy automaticky konstatovat, že cílem jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě bylo narušení hospodářské soutěže (rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-67/13 P ze dne 11. 9. 2014), avšak dohody typu *bid-rigging* jsou již svojí povahou natolik jasně škodlivé ve vztahu k fungování hospodářské soutěže (tyto dohody směřují právě proti tomu, aby probíhala férová hospodářská soutěž „o získání veřejné zakázky“), že intenzitu narušení hospodářské soutěže není třeba dále zkoumat (a prokazovat). Skutečnost, že dohody o určení cen jsou protisoutěžním jednáním velmi závažným, aniž by bylo třeba zkoumat jejich faktický dopad, potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2012, sp. zn. 1 Afs 77/2012. Vyšel přitom z rozsudku Tribunálu ze dne 27. 9. 2012 ve věci T-362/06 „*Ballast Nedam Infra BV proti Komisi*“ a předchozí judikatury Soudního dvora (rozsudek ze dne 24. 9. 2009 ve spojených věcech C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P „*Erste Group Bank AG a další proti Komisi*“, Sb. rozh. I-08681, bod 103). Jsou-li cenové dohody protisoutěžním jednáním velmi závažným, je třeba jako velmi závažné hodnotit i jednání *bid-rigging*, které v sobě prvky cenové dohody obsahuje.
36. Jak kupříkladu konstatoval krajský soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2020, č. j. 62 Af 29/2019-213, „*byť zákon o ochraně hospodářské soutěže využívá zákonné zkratky „dohody“ mezi soutěžiteli, z § 3 odst. 1 je zřejmé, že pod tuto zákonnou zkratku lze zahrnout dohodu mezi soutěžiteli (dohody v užším slova smyslu), rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě.*“ Právě jednání soutěžitelů ve vzájemné se shodě se měli žalobci a osoba zúčastněná na řízení dopustit v nyní posuzované věci. Toto jednání mělo být podle žalovaného úmyslné, což žalobci zpochybňují. Odlišně od protisoutěžní dohody v užším slova smyslu – byť je zřejmé, že hranice mezi dohodou mezi soutěžiteli v užším slova smyslu a jednáním soutěžitelů ve vzájemné shodě může být rozostřená (k tomu např. instruktivní rozhodnutí Komise CPMP/C.39181 ze dne 1. 10. 2008) – dochází v případě jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě ke koordinovanému jednání soutěžitelů bez existence takové dohody. Ke koordinovanému jednání dochází sdílením informací (tu o nabídkách jednotlivých soutěžitelů), na základě kterých pak soutěžitelé postupují (aniž by nutně museli postupovat co do výsledku zcela shodně, to by typicky v případě jednání typu *bid-rigging* postrádalo logiku); není nutné, aby koordinace vycházela z podrobného plánu spolupracujících soutěžitelů, postačuje prokázání přímého či dokonce nepřímého kontaktu zúčastněných soutěžitelů, eventuálně i prokázání částečného kontaktu (přímého či nepřímého mezi částí soutěžitelů), pokud následný projev na trhu nelze vysvětlit jinak než

coby důsledek předchozího (přímého či nepřímého) kontaktu. Jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě tedy už z povahy věci zásadně je úmyslným správním deliktem; pro naplnění znaků jednání ve vzájemné shodě (koordinovaného postupu) je nezbytné prokázat 1) koordinaci stran (výměnu informací) týkající se jejich budoucího jednání, 2) projev této koordinace na trhu (podání nabídek v zadávacím řízení) a 3) příčinnou souvislost mezi koordinací soutěžitelů a jejím faktickým projevem na trhu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Afs 40/2007-204).

37. S ohledem na výše podaný obsah rozhodnutí žalovaného a předsedy ÚOHS tak bylo třeba v nynějším řízení posoudit, zda se žalobci dopustili předmětného deliktu, resp. zda bylo spáchání tohoto deliktu dostatečně prokázáno. Hluběji prokazovat úmysl, bylo-li prokázáno samotné jednání ve vzájemné shodě typu *bid-rigging*, nebylo třeba. Předseda ÚOHS v této souvislosti uzavřel, že žalovaný shromáždil řadu podkladů svědčících o tom, že žalobce a) a osoba zúčastněná na řízení usilovali o to, aby byla předmětná veřejná zakázka městem Přerov vypsána a aby se na její realizaci podíleli v předem dohodnutém rozsahu. Za tím účelem koordinovali svůj postup tak, aby byl osloven potřebný počet uchazečů, kteří podají takové nabídky, aby nejnižší cenu obsahovala právě nabídka žalobce a), jejímž subdodavatelem bude osoba zúčastněná na řízení, která již sama nabídku nepodá. Dokument ČÍSLA pak představuje zachycení výsledků koordinační fáze. Nabídky podané v souladu tímto koordinovaným postupem pak tento postup realizovaly a umožnily žalobci a) dosáhnout jí sledovaného cíle. Z pohledu právního hodnocení se dle žalovaného i předsedy ÚOHS jedná o jednání typu *bid rigging*, tedy o zakázanou koordinaci při podávání nabídek do zadávacích řízení, která je jedním z tzv. cílových jednání a zároveň také jedním z typově nejzávažnějších jednání narušujících hospodářskou soutěž.
38. V nyní posuzované věci není pochyb o tom, že žalovaný, resp. předseda ÚOHS své závěry o prokázaném jednání žalobců a osoby zúčastněné na řízení ve vzájemné shodě vystavěli na nepřímých důkazech. U nepřímých důkazů je třeba mít na zřeteli, že případný vztah k dokazované skutečnosti (existence jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě) mohl vzniknout nahodile. Při hodnocení nepřímých důkazů je proto nezbytné hodnotit takový důkaz v kontextu dalších provedených (nepřímých) důkazů. Krajský soud má ovšem za to, že skutečnost, že žalovaný vycházel pouze z nepřímých důkazů, není v případě prokazování jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě neobvyklé. Jestliže by žalovaný získal přímé důkazy o jednotném protisoutěžním postupu soutěžitelů, jednalo by se pravděpodobně o protisoutěžní dohodu v užším slova smyslu. Je zřejmé, že dokazování jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě je v porovnání s dalšími dvěma typy dohod dle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže nejobtížnější. Žalovaný dovedl jednání soutěžitelů z okolností objasňujících chování soutěžitelů na trhu a z existence kontaktů mezi soutěžiteli. Takto lze existenci koordinovaného jednání soutěžitelů prokázat. Právě z důvodu obtížného prokazování jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě, kdy soutěžitelé koordinaci realizují skrytě (v utajení), zdroje informací jsou často omezené, útržkovité a často je třeba využít dedukci.
39. Krajský soud přisvědčuje úvaze žalovaného, resp. předsedy ÚOHS, vyjádřené v jeho rozhodnutí, že prokazování kartelových dohod, resp. jednání ve shodě je v některých případech velmi obtížné jak v národní, tak v komunitární praxi. Předseda ÚOHS případně odkázal na to, že ve věci *Aalborg Portland a další v. Komise*, spojené věci C- 204/00 P, C- 205/00 P, C-211/00 P, C- 213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, body 55 až 57, Soudní dvůr uvedl, že je běžné, že činnosti, se kterými jsou spojeny protisoutěžní jednání a dohody, se odehrávají tajně, schůzky se konají tajně a související dokumentace je omezena na minimum.

Z toho vyplývá, že i když Komise objeví písemnosti výslovně prokazující protiprávní kontakty mezi hospodářskými subjekty, jsou tyto obvykle útržkovité a rozptýlené, takže se často ukazuje jako nezbytné rekonstruovat některé podrobnosti dedukcí. Proto ve většině případů musí být existence protisoutěžního jednání nebo dohody vyvozena z určitého počtu shodujících se skutečností a nepřímých důkazů, které ve svém celku mohou představovat, pokud neexistuje jiné logické vysvětlení, důkaz porušení pravidel hospodářské soutěže (viz též věci *Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel v. Komise*, C-403/04 P a C-405/04 P; k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351). Jak tedy uvedl předseda ÚOHS „*Evropský soudní dvůr dále ve věci Ahlström Osakeyhtiö a další v. Komise*, C-89/85, dovodil, že *paralelní jednání podniků na trhu lze považovat za jednání ve vzájemné shodě tehdy, neexistuje-li pro jejich jednání jiné rozumné vysvětlení než předchozí vzájemný kontakt. Je tedy možné, podle okolností daného případu, presumovat předcházející kontakty vedoucí následně k protisoutěžnímu jednání, jestliže z povahy a projevů tohoto (následného) jednání plyne, že jinak, tj. bez existence kontaktu, by k němu v takové podobě mezi soutěžiteli nemohlo dojít.*“ (obdobně srov. rozsudek Tribunálu ve věci T-68/09 ze dne 10. 10. 2014), je třeba tyto okolnosti zohlednit v rámci hodnocení důkazů.

40. Obdobně pak judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 5 As 256/2016-231: „*I v případě, že žádný ze shromážděných důkazů není sám o sobě dostačujícím důkazem k prokázání protisoutěžního jednání, ucelený souhrn těchto důkazů může mít dostatečnou vypovídací schopnost. Nepřímé důkazy mohou představovat ve svém souhrnu důkaz porušení pravidel hospodářské soutěže, pokud neexistuje jiné logické vysvětlení posuzovaného jednání soutěžitelů. [...] Zatímco tedy žádný ze shromážděných důkazů v projednávané věci není sám o sobě dostačujícím důkazem pro prokázání jednání ve vzájemné shodě stěžovatelů, ucelený souhrn těchto důkazů dostatečnou vypovídací schopnost má. [...] Poukazuje-li proto stěžovatel, že žalovaný nepředložil přesné a shodující se důkazy, aby prokázal existenci protiprávního jednání, je nutno konstatovat, že jakkoli každý z předložených důkazů nemusí nutně splňovat tato kritéria ve vztahu ke každému znaku protiprávního jednání, postačuje, aby tomuto požadavku vyhovoval soubor nepřímých důkazů, posuzovaný jako celek.*“
41. Z výše uvedených závěrů ovšem nelze dovodit, že by žalovaný mohl rezignovat na prokázání existence zákonných podmínek pro aplikaci § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Při hodnocení konkrétního chování soutěžitele je podmínkou pro využití nepřímého důkazu spočívajícího v chování soutěžitelů vyloučit jiný důvod takového chování (srov. citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 62 Af 29/2019-213). S těmito obecnými východisky se ztotožnil i Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku č. j. 2 As 4/2022-94.

Žaloba žalobce b)

42. Původní rozsudek krajského soudu č. j. 29 Af 14/2020-169 před Nejvyšším správním soudem neobstál proto, že se krajský soud nezabýval žalobními námitkami, kterými žalobce b) argumentoval ve prospěch tvrzení, že existuje jiné rozumné vysvětlení skutkových okolností než zapojení žalobce b) do protisoutěžní dohody. Krajský soud se proto nyní zaměří na jejich vypořádání.
43. Žalovaný shledal žalobce b) vinného ze správního deliktu na základě tří stěžejních skutečností. Zaprvé, žalobce b) figuroval v e-mailové komunikaci mezi žalobcem a) a zadavatelem ohledně subjektů, které by bylo vhodné oslovit pro podání nabídek do výběrového řízení na předmětnou veřejnou zakázku. Zadruhé, v dokumentu ČÍSLA byly u žalobce b) uvedeny dvě konkrétní nabídkové ceny (s poznámkou „vč. DPH“), odpovídající

částí veřejné zakázky (zpracování žádosti o dotaci a studie proveditelnosti; dotační management). Zatřetí, tyto částky *připomínaly* cenovou nabídku následně podanou do výběrového řízení žalobcem b), avšak s tím rozdílem, že byly zvýšeny o 20 %, tj. byť v dokumentu ČÍSLA bylo uvedeno, že jde o částky včetně DPH, nebylo tomu tak. Žalovaný i předseda ÚOHS mají za to, že tyto skutečnosti tvoří ucelený řetězec, který nepřipouští žádné alternativní vysvětlení. Žalobce b) v rozkladu i ve správní žalobě několik takových vysvětlení přednesl.

44. Krajský soud nesouhlasí s žalobcem b), že by rozpor mezi výší nabídkových cen v dokumentu ČÍSLA a ve finálních nabídkách neprokazoval předchozí koordinaci subjektů obecně svědčící o protisoutěžní dohodě. Skutečnosti, že 1) žalobce a) podal nabídku o 50 000 Kč nižší, než byla uvedena v dokumentu ČÍSLA, že 2) u společnosti RENARDS byla výše ceny v dokumentu ČÍSLA uvedena pouze obecně jako „více než 2 mil.“ a že 3) výše nabídkové ceny žalobce b) odpovídala hodnotě uvedené v dokumentu ČÍSLA bez DPH, podle krajského soudu nevylučují, že obsah dokumentu ČÍSLA dokládá určitou formu koordinace ve výběrovém řízení na předmětnou veřejnou zakázku. Stále z dokumentu totiž vyplývá, že žalobce a) měl podat nabídku s nejnižší nabídkovou cenou, jejíž výši ostatní potenciální dodavatelé (ať již předem dohodnutí či nikoliv) neměli překročit. Nelze opomenout, že žalobce a) údaje v dokumentu ČÍSLA prokazatelně disponoval před odesláním své nabídky i nabídek svých konkurentů do výběrového řízení. Pouze dílčí odlišnosti mezi předem odhadnutými či dohodnutými cenami v dokumentu ČÍSLA a finálními nabídkovými cenami podle krajského soudu neznamenaají, že žalobce b) se protisoutěžní dohody nemohl účastnit. I kdyby se ukázala jako plausibilní verze předkládaná žalobcem b), stále byly údaje o cenách nějakým způsobem zprostředkovány žalobci a) za účelem koordinace a zajištění jeho vítězství ve výběrovém řízení.
45. Alternativním vysvětlením, jak se údaje o cenách, podezře se blížícím těm, které žalobce b) následně nabídl ve výběrovém řízení, ocitly v dokumentu ČÍSLA, je podle žalobce b) průzkum trhu. Žalobce tvrdí, že předmětné údaje „*mohl zadavateli poskytnout v rámci průzkumu trhu předtím, než obdržel výzvu k podání nabídek*“. S odkazem na veřejně dostupné informace a své předchozí zkušenosti v oboru pak žalobce zdůvodňuje, proč tyto údaje tak přesně odhadl a *mohl* je tedy zadavateli sdělit. Použitý výraz „*mohl*“ je však důležitý. Žalobce b) totiž žádným způsobem své tvrzení nedoložil (např. komunikací mezi ním a zadavatelem) a přímo ani nevyplývá ze správního spisu.
46. Žalovaný na toto alternativní vysvětlení reagoval. Pokud by byl dokument ČÍSLA skutečně výsledkem průzkumu trhu, znamenalo by to, že zadavatel jej prováděl vůči všem pěti subjektům, kterým byla následně poslána výzva k podání nabídek, což je nepravděpodobné. Zadruhé, u společnosti EUNICE – jediném prokazatelně osloveném subjektu – není v dokumentu ČÍSLA uveden žádný číselný údaj, pouze „NEPODAJÍ“. Zatřetí, žalovaný opět upozornil na nápadnou podobnost údajů v dokumentu ČÍSLA a ve výsledných nabídkách. Začtvrté není zřejmé, proč by zadavatel (pokud takto podrobný průzkum trhu prováděl) následně jeho výsledky poskytl žalobci a). Na druhou stranu i žalovaný připustil, že zadavatel mohl před odesláním výzev k podání nabídek oslovit i společnost RENARDS.
47. Krajský soud s žalovaným souhlasí, že se jako nestandardní jeví postup zadavatele, aby během průzkumu trhu oslovoval ty stejné subjekty, které následně plánuje vyzvat k podání nabídky. Stejně tak krajskému soudu působí neobvykle, aby si po průzkumu trhu zadavatel do dokumentu ČÍSLA poznačil, že oslovený subjekt nabídku nepodá, přestože by z poznatků v průzkumu obdržených mohl konstatovat, že bude zadávat veřejnou zakázku

malého rozsahu. Třetímu argumentu žalovaného se krajský soud věnoval v bodu 55. rozsudku. Čtvrtý argument pak sám o sobě nevylučuje, že zadavatel průzkum trhu do určité míry neprováděl, jen že jeho výsledky nakonec obdržel žalobce a), což by odpovídalo i ostatním skutkovým zjištěním, prokazujícím rozhodující podíl žalobce a) na protisoutěžní dohodě.

48. Krajský soud je na základě zmíněných argumentů žalovaného stále přesvědčen, že všechny údaje v dokumentu ČÍSILA nemohly být výsledkem průzkumu trhu. Přesto nemůže přisvědčit argumentaci žalovaného, že neexistuje alternativní vysvětlení pro (nevědomé) zapojení žalobce b) do protisoutěžní dohody.
49. Předseda ÚOHS v napadeném rozhodnutí shledal, že bez důvodných pochybností nebylo možné vyvrátit tvrzení společnosti RENARDS, že zájem o účast v zadávacím řízení a rámcovou cenu mohla tato společnost sdělit při tržních konzultacích, protože výrok vině v jejím případě změnil, neboť spáchání deliktu nebylo prokázáno. Předseda ÚOHS tedy připustil, že údaje, následně se ocitnuvší v dokumentu ČÍSILA, mohly být sdělovány i mimo koordinační fázi protisoutěžní dohody. Učinil tak přesto, že tvrzení společnosti RENARDS nebylo prokázáno. Svědek I. K. totiž původně uvedl, že měl povědomí o tom, že se tato společnost bude účastnit zadávacího řízení, znal i předpokládanou cenu, protože byla společnost RENARDS oslovena k podání nabídky (č. l. správního spisu 993). Na pozdější dotaz žalovaného však tento svědek uvedl, že nedisponoval informací o tom, že se tato společnost bude účastnit zadávacího řízení, a ani neměl podvědomí tom, že by se někdo z jeho okolí se zástupci této společnosti někdy setkal. Stejně se vyjádřil i ohledně žalobce b) (č. l. správního spisu 1024). Žalobce b) argumentuje, že ze stejných důvodů nebylo možné vyvrátit jeho alternativní vysvětlení účasti na protisoutěžní dohodě.
50. Předseda ÚOHS to odmítl, neboť ze skutkových zjištění podle něj vyplývají podstatné odlišnosti mezi situací společnosti RENARDS a žalobce b). Zaprvé nebylo možné spolehlivě doložit, že by před odesláním výzev ze strany města Přerova vyvíjela společnost RENARDS nějaké aktivity směrem k získání veřejné zakázky. Dále tato společnost nebyla v seznamu konkurentů k oslovení navrhovaných žalobcem a), její postup (resp. nabídková cena) byl v dokumentu ČÍSILA jako u jediného osloveného uchazeče zachycen velmi nepřesně v porovnání s ostatními, přičemž se navíc jednalo o částku představující limit pro zakázky malého rozsahu. Nebyly tak zajištěny informace nasvědčující tomu, že by sdělení informace zadavateli v rámci předběžných tržních konzultací o tom, že by se cena pohybovala nad 2 miliony, bylo v posuzovaném případě možné považovat za nestandardní postup, případně za skrytou formu koordinace postupů, o níž by v případě zapojení zadavatele musela společnost RENARDS vědět.
51. Ve vztahu k žalobci b) se tak v porovnání se společností RENARDS s.r.o. přeci jen jednalo dle předsedy ÚOHS o dvě odlišnosti, a to, že společnost RENARDS nebyla na rozdíl od žalobce b) v seznamu konkurentů k oslovení navržených žalobcem a) a dále, že se informace uvedená v dokumentu ČÍSILA u společnosti RENARDS zásadně odlišovala od přesných čísel uvedených u žalobců či společnosti ECONOMY RATING s.r.o.
52. Žalobce b) zpochybnil obě tyto skutečnosti. Argumentoval, že mohl být navrhnut k oslovení proto, že dlouhodobě působí na relevantním trhu, přičemž ale nemohl konkurovat nižším nabídkovým cenám. Byť krajský soud uznává toto vysvětlení plausibilním, nemůže současně odmítnout jako bezdůvodnou pochybnost žalovaného, že žalobce a) by žalobce b) k oslovení zadavatelem nenavrhl, „*kdyby ve vztahu k němu nebyla zajištěna koordinace postupu, a to že nebude podávat výhodnější nabídku*“. Žalobce b) totiž sice

rozsáhle argumentuje, jak se dlouhodobě zaměřuje na komerční projekty a zisky ze zadáných veřejných zakázek činí pouze zlomky jeho celkového obrátu (2,4 %, 1,1 milionu Kč). Přes to všechno ale na výzvu zadavatele reagoval a podal nabídku. Doporučení ze strany žalobce a) se tedy ukázalo minimálně prozíravým. Není sporné že na trhu s dotačním poradenstvím v roce 2010 působila řada dalších subjektů podobným žalobci b), kteří by taktéž možná nemohli cenově konkurovat žalobci a), přesto nebyli doporučení k oslovení. Bylo tomu možná proto, že zadavatel potřeboval oslovit právě 5 dodavatelů. Žalobce b) taktéž tvrdí, že jeho zájem o veřejnou zakázku nebyl zjevně výrazný, s čímž mohl žalobce a) počítat při jeho doporučení pro oslovení. Naštěstí byl zájem žalobce b) dostatečně výrazný na to, aby svoji nabídku do zadávacího řízení podal.

53. Žalobce b) dále obsáhle argumentoval, že byl z veřejně dostupných zdrojů schopen odhadnout své nabídkové ceny před doručením výzvy k podání nabídek. Tyto odhady tak *mohl* zadavateli sdělit v rámci průzkumu trhu.
54. Jak krajský soud uvedl výše, je vysoce nepravděpodobné, aby dokument ČÍSILA jako celek zachycoval průzkum trhu. Zároveň ale i předseda ÚOHS připustil, že informace ohledně společnosti RENARDS mohly pocházet z tržních konzultací se zadavatelem, a tedy nikoliv z koordinovaného postupu v důsledku protisoutěžní dohody. Dokument ČÍSILA tedy *mohl* zachycovat jak koordinační fázi protisoutěžní dohody, tak legitimní komunikaci mezi zadavatelem a budoucími dodavateli. Krajskému soudu pak potom nezbývá než konstatovat, že ze zjištěného skutkového stavu nelze vyloučit, že existoval jiný důvod, proč v dokumentu ČÍSILA byly u žalobce uvedeny údaje, nápadně se blížíci jeho nabídkovým cenám.
55. Krajský soud musel přisvědčit argumentaci žalobce b), že informace v textu výzvy IOP č. 09, emailové komunikace ze dne 23. 6. 2010 a příručky pro žadatele a příjemce je velmi podobná následnému popisu předmětu plnění ve výzvě k podání nabídek. I rozdělení předmětu plnění veřejné zakázky na dvě části bylo z tohoto pohledu logické a předvídatelné (což uznal Nejvyšší správní soud i v kasačním rozsudku). Lze tedy přisvědčit žalobci b), že na základě předchozích zkušeností s obdobnými dotačními projekty mohl být schopen poměrně přesně odhadnout, jaké nabídkové ceny uvede ve své nabídce. Ve spojení s tím, že nelze vyloučit, že i další údaje v dokumentu ČÍSILA nepocházely z průzkumu trhu (či tržních konzultací), tak krajský soud konstatuje, že doposud zjištěné skutečnosti umožňují alternativní výklad představený žalobcem b). Existují tedy důvodné pochybnosti o tom, zda žalobce b) jednal bez vědomí o protisoutěžní dohodě žalobce a) a společnosti EUNICE.
56. Žalovaný proto dostatečně neprokázal vinu žalobce b) za předmětný správní delikt (přestupek).

VI. Závěr a náklady řízení

57. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) zrušil odpovídající část výroku I. napadeného rozhodnutí a současně i část výroku II., celý výrok VI. a část výroku VII. napadeného rozhodnutí, pokud se týkají žalobce b), neb jsou k výroku I. akcesorické, a současně věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
58. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce b) měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči

žalovanému. Odměna žalobcova zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce předložil krajskému soudu vyúčtování, v němž žádal náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v tomto řízení. Konkrétně požadoval náhradu odměny svého zástupce za sedm úkonů právní služby. Jednalo se o tři úkony právní služby v řízení před krajským soudem (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé – replika), tři úkony právní služby v řízení před Nejvyšším správním soudem (převzetí a příprava zastoupení v řízení o kasační stížnosti, kasační stížnost, doplnění kasační stížnosti) a jeden úkon v dalším řízení před krajským soudem (replika) a sedm režijních paušálů, a to ve výši $7 \times 3\,100$ Kč a 7×300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), c), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 23 800 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 4 998 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč.

59. Celkem tedy byla žalobci b) vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 36 798 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
60. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud této osobě náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. června 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu